

Adevărul gol-goluț (3)

Despre emoții și rezolvarea conflictelor
cu empatie

Principiile comunicării nonviolente,
explicate copiilor de 4-8 ani

Carte
inspirată
și validată de
Mira
Loghin

Ilustrații de Ionuț Robert Olaru

Îl mai ții minte pe Purcelus (cu accent pe E, nu pe US), purcelul de pluș teribil de isteț, care cunoaște foarte bine regulile, știe aproape totul despre oameni și porci, dar se teme să zboare cu avionul?

E prietenul cel mai bun al lui Evi, un copil curios și simpatic, ca tine.

De când nu v-am mai povestit despre Evi și Purcelus, s-au întâmplat multe în viața lor!

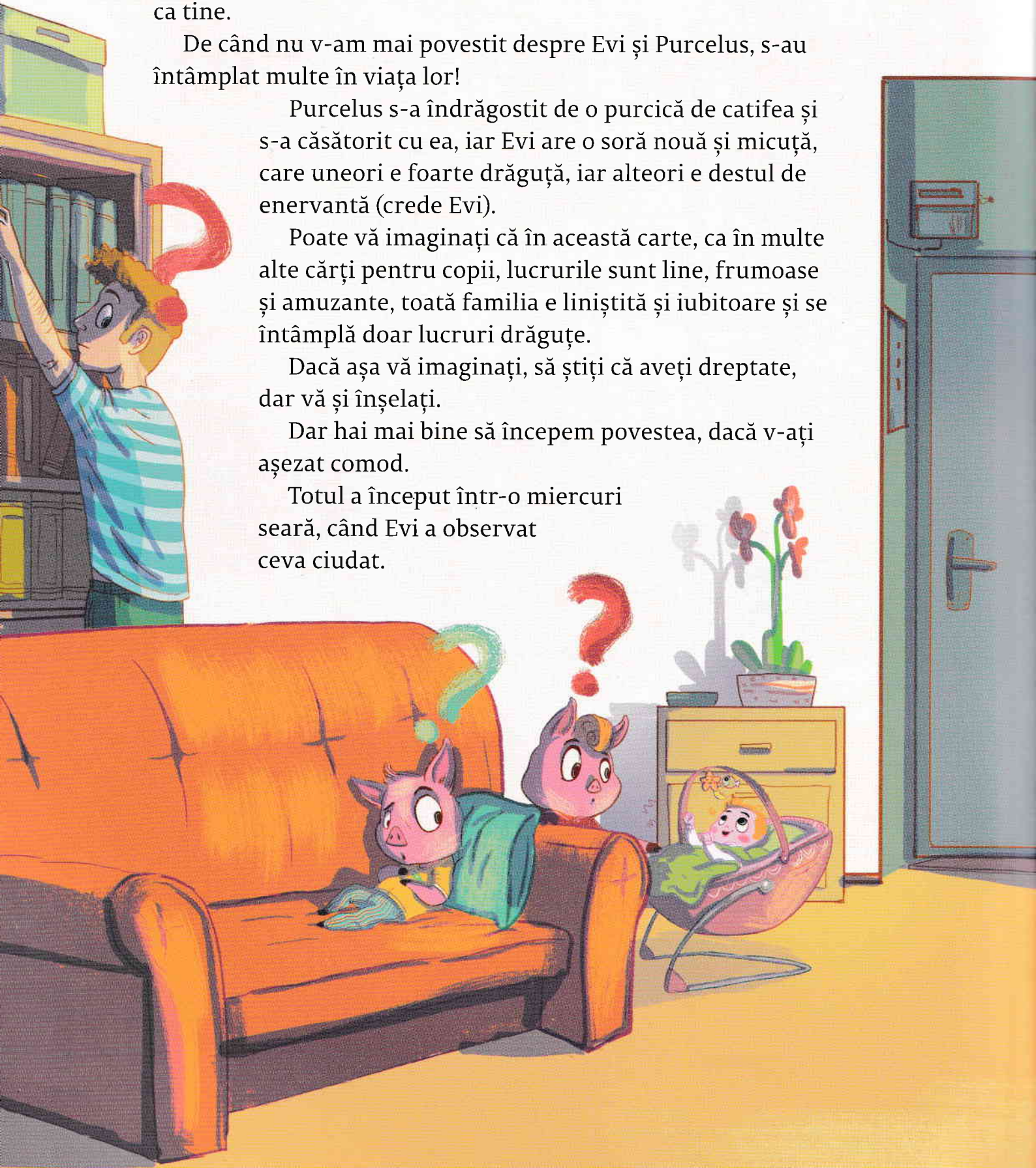
Purcelus s-a îndrăgostit de o purcică de catifea și s-a căsătorit cu ea, iar Evi are o soră nouă și micuță, care uneori e foarte drăguță, iar alteori e destul de enervantă (crede Evi).

Poate vă imaginați că în această carte, ca în multe alte cărți pentru copii, lucrurile sunt line, frumoase și amuzante, toată familia e liniștită și iubitoare și se întâmplă doar lucruri drăguțe.

Dacă așa vă imaginați, să știți că aveți dreptate, dar vă și înșelați.

Dar hai mai bine să începem povestea, dacă v-ați așezat comod.

Totul a început într-o miercuri seară, când Evi a observat ceva ciudat.

Era destul de obosit și își dorea mult să primească un biscuit după cină, dar mami i-a spus că nu are voie.

– Dar eu vreau! a insistat Evi cu voce tot mai ascutită.

– Știu că vrei, dar nu se poate. Dacă mănânci dulce la ora asta, vei adormi greu și vei dormi prost.

– Ba nu, te rog, mami, vreau, a spus din nou Evi, aproape țipând.

Purcelus, care asculta toată povestea de pe canapea, și-a spus în șoaptă:

– Ah, asta nu se va termina prea bine, guîț.

Între timp Evi începuse să plângă și mami vorbea singură, trântind farfuriile în chiuvetă.

Bebelușa dormea în balansoarul ei, legănată de Grofeta, soția lui Purcelus, iar tati făcea ordine în bibliotecă.

Supărat, Evi l-a luat pe Purcelus de o copită și a fugit în camera lui. S-a trântit pe pat și s-a ascuns sub plapumă. După o secundă, l-a tras și pe Purcelus dedesubt.

Acum stăteau amândoi ca într-un cort.

– Purcelus, de ce nu aude mami ce-i spun? Eu cred că nu mă mai iubește.

Purcelul s-a scărpinat în ciuful de pe frunte.

Nu pricepea nimic. Evi continua să vorbească suspinând:

– Uite, ieri am luat-o singur la fugă spre parc, i-am spus că vreau să merg fără ea, dar ea a strigat la mine STOOOOP! Și tati la fel, l-am rugat să mă lase să mă cațăr până sus în copacul cel mare. Ce crezi că a zis? Nu. Mereu NU. E atât de enervant! Și nu-i corect!

Purcelus a stat și s-a gândit. Chiar și cele mai istețe minți au nevoie de o pauză înainte să dea un răspuns bun.

– Evi, e normal să te simți dezamăgit sau iritat când părinții tăi nu te lasă să faci ce vrei tu. Și e normal să vrei să alegi tu ce să faci. Toți oamenii vor asta. Se numește nevoie de autonomie! Și porcii o au. Dar, stai așa, când tu le ceri ceva și ei spun NU, cum îți explică de ce e NU și nu e DA?

– Ei spun că așa e bine pentru mine. Dar eu cred că bine pentru mine este cum vreau eu, nu cum vor ei, a răspuns Evi îmbufnat.

